

vání v řízení, nýbrž soud byl oprávněn pokračovati v onom stadiu řízení, v němž nastalo přerušení. Že ani přijetím dědické přihlášky Bedřicha H-a na soud nezanikl úřad opatrovníka pozůstalosti, a že byl v době podání dovolání opatrovník pozůstalosti výhradně oprávněn ji ve sporu zastupovati, bylo již shora vyloženo (rozh. č. 15547 Sb. n. s.).

Nutno proto pouze ještě zkoumati, zda se žalobce mohl podáním ze dne 18. prosince 1935 platně a účinně vzdáti ústního jednání odvolacího (§ 492 c. ř. s.), když se ho žalovaná vzdala již v odvolání. Dovolatelka upírá žalobci toto oprávnění jednak z toho důvodu, že žalobce v odvolacím sdělení prohlásil, že setrvává na ústním jednání odvolacím, jednak proto, že řízení podle jejího názoru bylo ještě přerušeno. Žalobce však nebyl vázán svým původním prohlášením a mohl se vzdáti také dodatečně ústního jednání odvolacího. K účinnosti tohoto prohlášení není třeba přijetí odpůrcem. Není také správné, že dotčený projev žalobcův je neúčinný, poněvadž se prý stal za přerušného opravného řízení; projev ten se stal zároveň s návrhem na pokračování v řízení, a ježto o něm nebylo potřebí soudního usnesení, poněvadž se pokračování v řízení — kromě případu v § 156 c. ř. s. uvedeného — zavádí již n á v r h e m strany, nutno žalobcovo prohlášení, učiněné zároveň s návrhem na pokračování, pokládati za platné a účinné. Tím padají však veškeré důsledky, jež dovolatelka vyvozuje z toho, že odvolací soud rozhodl v neveřejném zasedání.

Čís. 16654.

Ustanovení § 55 vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. (na rozdíl od § 47 starého vyr. ř.) nerozlišuje, kdy k nedovolené úmluvě došlo. Zákaz tam uvedený se týká i úmluv ujednaných p o pravoplatném potvrzení vyrovnání a p o skončení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 1983/36.)

K návrhu žalovaného bylo dne 18. března 1932 o jeho jmění zahájeno vyrovnací řízení a usnesením ze dne 20. srpna 1932 vyrovnání sjednané při roku dne 21. května 1932 pravoplatně potvrzeno tak, že věřitelé nepožívající přednostního práva, obdrží 45% svých pohledávek v 9 stejných dvouměsíčních lhůtách vždy po 5% svých pohledávek, počínaje dva měsíce po pravoplatném potvrzení vyrovnání. Usnesením ze dne 13. září 1932 bylo pak vyrovnací řízení to prohlášeno za ukončené. Žalobce, jemuž příslušela ještě z doby před vyrovnáním proti žalovanému pohledávka 65.000 Kč, se na žalovaném domáhá zaplacení 30.000 Kč s příslušenstvím a žalobní nárok vyvozuje z úmluvy sjednané se žalovaným dne 4. září 1932, podle níž žalovaný zaplatil na zápůjčku žalobcem mu poskytnutou 35.000 Kč a zavázal se zbytek 30.000 Kč zaplatiti v měsíčních splátkách po 500 Kč. Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Proti názoru procesního soudu o neplatnosti dotčené úmluvy podle § 55 vyr. ř. brojil žalobce v odvolání z rozsudku soudu první stolice, jenž byl pak odvolacím soudem potvrzen, pouze s tímto hlediska, že se ona úmluva stala po skončení vyrovnacího řízení žalovaného a že proto nemůže být neplatná ve smyslu § 55 vyr. ř. Při tom měl žalobce patrně na zřeteli ustanovení § 47 vyr. ř. č. 337/1914 ř. z., ježto se dovolával rozhodnutí č. 5281 Sb. n. s., které se právě na toto ustanovení vztahuje. Ale přehlédl při tom, že tu jde o vyrovnání ujednané v roce 1932, takže jest je posuzovati již podle nového vyrovnacího řádu, jehož § 55 se liší od § 47 starého vyr. ř. právě tím, že neomezuje účinek zákazu úmluv v tom směru, že se zákaz ten nevztahuje na úmluvy ujednané po pravoplatném potvrzení vyrovnání, nýbrž že nečiní rozdíl v tom, kdy k nedovolené úmluvě došlo. Podle nového ustanovení § 55 vyr. ř., které jest pro souzený případ rozhodující, se týká jeho zákaz i úmluv ujednaných po pravoplatném potvrzení vyrovnání a po skončení vyrovnacího řízení, nevylučuje tudíž ve smyslu § 55 vyr. ř. její neplatnost.

Čís. 16655.

Pokud nejsou práce kinooperatéra, zaměstnaného v biografu jen praktickým předváděním projekce filmu, ani kupeckými ani vyššími nekupeckými službami ve smyslu § 1, odst. 1, písm. a), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1938, Rv I 2027/37.)

Srov. rozh. č. 9024 Sb. n. s.

Žalobce, jenž byl u žalované společnosti zaměstnán jako t. řeč. druhý kinooperatér od 1. února 1936 za týdenní mzdu 266 Kč týdně a jehož služební poměr byl skončen čtrnáctidenní výpovědí, danou mu dne 14. května 1936 ke dni 31. května 1936, se na žalované zaměstnavatelce domáhá zaplacení 9.673 Kč 15 h s přísl. mimo jiné i za kvartální výpovědní lhůtu, ježto se na něho vztahují předpisy zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Nižší soudy vyhověly žalobě co do částky 111 Kč s přísl., jinak žalobu zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

V souzené věci jest rozhodující, zda pro pracovní poměr žalobce jako kinooperatéra platí již podle zákona předpisy zákona o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n., neboť dovolatel netvrdí, že ujednal se žalovanou i co do výpovědní lhůty použití tohoto zákona, nýbrž